

Deník nindži ze šestky

MARCUS EMERSON

Deník
nindži
ze šestky

Deník hindži ze šestky

MARCUS EMERSON
NOAH CHILD
SAL HUNTER
Ilustroval DAVID LEE

Přeložil ONDŘEJ DUHA

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2016
Bořivojova 75, Praha 3
Text copyright © 2012 by Emerson Publishing House
Illustrations copyright © 2012 David Lee
All rights reserved.

Z anglického originálu *Diary of a 6th Grade Ninja*
(First published by Emerson Publishing House)
přeložil © 2016 Ondřej Duha
Redakce: Jiří Páček
Jazyková korektura: Jan Řehoř

Elektronické formáty Dagmar Wankowska

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN (pdf) 978-80-7507-418-8

Pro mé děti...

Jo, žít tak jako nindža. Vím, co si myslíte – je to úžasný život plný tajemství, šílených nindžovských soubojů a běhání po korunách stromů. No, máte pravdu. Nebudu vám lhát – je to naprosto *fantastický* život.

Ale vždycky to tak nebylo.

Možná vás to překvapí, ale nindžové jsou často považováni za *lumpy*. Já to vím, jasné? Neměl jsem o tom páru, dokud jsem se jedním nestal. Je ale fakt, že když se kouknu zpátky, měl jsem poznat, že se k tomu schyluje, už mnohem dřív. Víte, co se říká – po bitvě je každý generál.

Takže tohle je můj příběh – můj deník... no, moje *kronika*. Mám pocit, že by se měl stát povinnou četbou, aby se všichni dozvěděli o událostech v Buchananově škole.

Historii je třeba studovat a poučit se z ní, protože jinak hrozí, že se bude opakovat. A to nemůžu dopustit.

Jmenuju se Chase Cooper a je mi jedenáct.

Patřím k těm klukům, co rádi čtou komiksy a dívají se s tátou na staré horory. Kdybyste mě viděli jít po ulici, dávali byste pozor, abyste do mě nevrátili, ale jenom proto, že vypadám trochu vyzáběle. Na internetu vídám všechny ty články o tom, jak zhubnout a zbavit se nechtěného tuku, a zírám na to jako blázen, protože já bych nedokázal přibrat, ani kdyby mi šlo o život! Začal jsem

s tátou posilovat, když přijde domů z práce, ale nějak s ním nedokážu udržet tempo.

Říkám to jenom proto, aby vám bylo jasné, že kdybyste mě viděli, to poslední, co byste si pomysleli, by bylo „nebezpečný nindža“.

Nejsem nejoblíbenější kluk ve škole, to je jasné. Nikdy jsem nechodil s holkou a sportuju jenom při tělaku. To vlastně není pravda – ve třetí třídě jsem byl ve fotbalovém týmu, ale po chrániči holeně v obličejí a zlomeném nose jsem toho nechal.

Takže jsem vyzáblý a neoblíbený. Co ještě přidat k těmhle dvěma vlastnostem, abych se cítil fakt mizerně? *Začátek* školy. Ale moment! Vynásobte si to milionem – v téhle škole jsem navíc *nový*.

Moji rodiče se rozhodli v létě přestěhovat na druhou stranu města, abychom bydleli v o něco větším domě. To jako fakt? No není to sobecké? Větší dům, ale společenská smrt pro mě! Být v nové čtvrti znamená celé stádo nových žáků, které neznám.

No, tohle není tak úplně pravda. Zoe znám. Je stejně stará jako já, ale to se vlastně nepočítá, protože je to moje sestřenice.

Naštěstí spolu chodíme na tělák. Překvapilo ji, když mě tam první den viděla. Dobře si to pamatuju – bylo to to pondělí, kdy jsem v Buchananově škole poprvé zahlédl nindži.

„Chasi?“ zeptala se Zoe. Na sobě měla cvičební šortky a tričko se školním maskotem.

„Čau Zoe,“ řekl jsem.

Vypadala překvapeně. „To seš ty? Co tady děláš?“

Chodím do školy, blbko. Tohle jsem *chtěl* říct, ale rozmyslel jsem si to. „Přestěhovali jsme se na tuhle stranu města, tak teď chodím sem do školy.“

Zoe se zasmála. „To je fakt super! Můj bratranec chodí do stejné školy jako já! Užijeme si fůru srandy!“

Pohlédl jsem na její hedvábné vlasy a dokonalou pleť. Vypadala trochu jako ty modelky v časopisech pro střelené puberťačky. Jo, fakt nehrozilo, že by se ukazovala po škole s někým jako já, ale dělal jsem, že jí to baštím. „No jo, to bude bomba,“ povzdechl jsem si.

Učitel tělocviku pan Cooper stál před tělocvičnou a odškrtával si žáky, které znal. Došel k ostatním a ptal se jich na jméno a třídu. Nakonec přistoupil k Zoe a mně.

„Dobré ráno, Zoe,“ řekl pan Cooper, když udělal fajfku do seznamu. Pak se podíval na mě. „A jak se jmenuješ ty?“

Zoe odpověděla za mě. „To je Chase Cooper. Je to můj bratranec,“ řekla s úsměvem.

„Rád tě poznávám,“ řekl pan Cooper. Pak ukázal na Zoe. „Je prima mít ji za sestřenici. Škola sotva začala a ona už je zapsaná do několika kroužků. Uděláš dobře, když se budeš řídit jejím příkladem.“

Předstíral jsem úsměv. „Jasně.“

Když pan Cooper odešel, mluvila Zoe dál. „Proč jsi mi neřekl, že začneš chodit do týhle školy?“

Pokrčil jsem rameny. „Tak moc se spolu zas nebudeme a nepřišla na to řeč. Vlastně se ani moc nevidáme.“

Zoe nakrčila nos. „Vídáme se *každý víkend*. Naše rodiny spolu chodí o nedělích na pikniky do parku!“

Musel jsem uznat, že má pravdu. „Je to jenom trochu trapný.“

„Nemáš se za co stydět. Začínat na nový škole může být nepříjemný, ale to neznamená, že takovou situaci nedokážeš zvládnout,“ řekla.

Nechtěl jsem jí říkat, že se stydím a bojím, protože jsem tam nový. Že dělat si kamarády není moje silná stránka a nejspíš vždycky zůstanu jedním z těch dětí, které chodí rychle po chodbách, drží se za popruhy batohu a zírají do podlahy, aby se nepodívaly do očí někomu s problémy se zvládnutím vzteku. Tak jsem nic z toho neřekl. „Máš pravdu. Myslím, že je to jenom počáteční tréma, co říkáš?“

Zoe se zatřpytily oči. Neměla ani tušení. „Vítej v klubu! My *všichni* máme počáteční trému. Táta vždycky říká, že voda v bazénu je nejstudenější, když se jí poprvé dotkneš, proto je nejlepší skočit do ní po hlavě.“

Nebyl jsem si jistý, co se mi sestřenice snaží říct. Tak jsem odpověděl: „Moudrý slova.“

Zoe se podívala nalevo a všimla si kluka, který stál sám. „Tohle je Wyatt. Nikdy tady s nikým moc nemluví. Vždycky se drží stranou. Proto nejspíš nemá žádný kamarády.“

Wyatt byl malý. Měl vlnité černé vlasy a bledou pleť, jakou by mu záviděl kdejaký upír. Vypadal trochu jako porcelánová panenka. „A zkusil se někdo skamarádit s *ním*?“

„Vlastně jo. Vloni jsem na něj zkusila promluvit, ale on jako by mě neslyšel. Připadal mi jako *trouba*.“

„Proč mi to říkáš?“ zeptal jsem se.

Zoe na mě koukla. „Protože přece nechci, abys skončil jako on.“

Vymáčkl jsem ze sebe úsměv. Když jsem se znovu ohlédl na Wyatta, byl pryč.

„Získals už nějaký peníze na potravinovou banku?“ zeptala se Zoe zničehonic.

„Na potravinovou banku?“ podivil jsem se. „O ničem takovém jsem nikdy neslyšel.“

„Minulý týden rozeslali leták do domácností všech žáků,“ řekla. „A jo vlastně... ty ses právě přestěhoval do nového domu, co?“

Přikývl jsem.

„No, bude nejspíš někde ve vašem domě. Máme získávat peníze tím, že budeme prodávat ovoce nebo tak podobně. Já už prodala skoro deset bedniček.“

„Je za to nějaká cena nebo něco?“ zeptal jsem se. Při podobných akcích se normálně dají získat super ceny – paprskometry, malé vrtulníky a tak.

„Není tam cena pro jednoho člověka, ale jestli naše škola dohromady vybere přes deset tisíc, můžeme jet na výlet týden před koncem školního roku.“

„Kam?“

Zoe pokrčila rameny. „Není to fuk? Hlavně že vypadneme na den ze školy.“

Usmál jsem se na sestřenici. Nakonec byla víc v pohodě, než se zdálo.

Pan Cooper otevřel boční dveře tělocvičny. Bylo na čase, protože jsem začínal být z hovoru se Zoe trochu nervózní. Vyšel ven, podržel dveře nohou a pustil zbytek z nás z tělocvičny na trochu „užitečné aktivity“ venku. Super, přesně to jsem potřeboval. Cvičení.

Venku dostali žáci na výběr. Protože byl první den školy, pan Cooper si zjevně myslel, že bude nejlepší netlačít na pilu a nechat děti, aby si samy vybraly sport. Některé hrály fotbal. Pár jich hrálo basket. Zbytek, jako já, se rozhodlo pro chůzi dokola po běžecké dráze. Byla to nej-